

Verbouwing

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Het voelt vandaag wat onwennig maar tegelijk prettig aan. Spreekuur in de dampen van vers gesneden hout. Gedachten aan een vroege Kerst wisselen de wacht met herinneringen aan de eerst boomhutten op vakantie op de Veluwe.

De geur is herkenbaar. Maar het decor van mijn werkplek nu als bouwplaats niet echt meer. Een nieuw begin! De poli wordt verbouwd. De assistenten lopen daarbij wat verloren rond, op zoek naar de vastigheid van vorige week. De overlegruimte is nu een lege huls en waar voorheen de automaat zijn koffie uitdeelde, staat nu als reli-

kwie nog een tweetal kopjes en een vergeten schoteltje.

Ik schrik op uit mijn constateringen door het boren vlak achter mij, als startschot van vandaag op de polikliniek. De eerste patiënt is meneer Barendse. Ik loods hem door het tijdelijke labyrint naar de spreekkamer. We bekijken samen zijn huid. „Dokter, de poli is niet het enige wat een restauratie behoeft!”

Inderdaad, is er letterlijk bij hem nog het nodige herstelwerk te verzetten. Vorige week heb ik de snelgroeïende tumor op zijn neus verwijderd. Omdat de plek groot is en snel groeit, hebben we besloten niet

eerst een stukje ‘steen uit de vloer’ te onderzoeken, om te bepalen wat voor soort het nu precies is. De vloer is niet betrouwbaar meer en moet weg, ongeacht of-ie nou van leisteen, marmer of graniet is. En wel nu! En omdat we nog niet wisten of de vloer ook ondergronds/onderhuids voldoende was weggeruimd, hebben we gewacht met de herbouw van de huid tot de uitslag van het onderzoek bekend is.

Het blijkt een plaveiselcelcarcinoom te zijn geweest. Een vorm van huidkanker die snel kan groeien en (in zeldzame gevallen) kan uitzaaien. Opgeruimd staat bijna netjes dus! We bespreken de mogelijke opties voor het weer dichtmaken van het defect. Patiënt benoemt mij tot hoofdaannemer en kiest voor een huidverschuiftechniek. Hierbij maken we de nabijgelegen huid

‘Uw huid zou op het gebied van recycling elke proef doorstaan’, stel ik bij de laatste hechting

grotendeels los en draaien die over het defect.

Een nieuwe vloer in een oud jasje, waarbij het aantal stenen dat wordt gebruikt gelijk blijft, alleen meer verspreid over een grotere ruimte (meer ‘cement’ ertussen). De

huid heeft in tegenstelling tot een stenen vloer de capaciteit en flexibiliteit om zich in een periode van een jaar steeds beter te gaan vormen, zich aan te passen aan de nieuwe situatie. „Uw huid zou op het gebied van recycling elke proef doorstaan”, stel ik bij de laatste hechting.

Meneer kijkt zichzelf eerst verbouwereerd en dan onderzoekend aan in de aangereikte spiegel, en zegt: „Ik hoop dat de verbouwing hier net zo’n fraai resultaat oplevert; maar ik bied mij pas wel weer over vijftien jaar aan voor een nieuwe recyclebeurt.”

Ik knik instemmend en vervolg mijn spreekuur in het bos van bouwvakkers.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe